

Περίσσια Ζωή

Ευστράτιος Παπαναγιώτου

Σύμφωνα με πολλούς από εμάς, ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένα υλικό ον που αρχίζει και τελειώνει την ύπαρξή του σε αυτή την απόμερη «γωνιά» του σύμπαντος, έχοντας εν τω μεταξύ ζήσει διάφορες βιοχημικές διεργασίες που ονομάζει «σκέψεις» και «συναίσθηματα», οι οποίες του προκαλούν ευχάριστες ή δυσάρεστες αισθήσεις. Εν πολλοίς δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα ακόμη είδος ζώου, το οποίο υποφέρει περισσότερο ή λιγότερο και χάνεται στο τίποτα και στο πουθενά από όπου προήλθε. Μία τέτοια αντίληψη «ζωής» είναι αυτονόητο πως είναι πολύ «φτωχή».

Για πολλούς άλλους από εμάς, ο άνθρωπος είναι κάτι απείρως περισσότερο από ένα φθαρτό σώμα, είναι και μία ψυχή ή ακόμη και ένα πνεύμα. Σε αυτή την περίπτωση, ο πλούτος της ζωής μας γίνεται απροσμέτρητος καθώς η διάσταση της ψυχής και του πνεύματος δεν γνωρίζει τους ίδιους περιορισμούς με εκείνους της ύλης.

Δεν αρκεί όμως να αποτελούμε ένα πολυδιάστατο «μυστηριώδες» ον, για να είναι η ζωή μας τόσο πλούσια όσο προορίζεται να είναι. Για να εκπληρώνεται ο προορισμός της ζωής μας, πρέπει διαρκώς να ανακαλύπτουμε και να τηρούμε τους Νόμους του σώματος, της ψυχής και του πνεύματός μας, και μόνο τότε μπορεί η ζωή μας να είναι αυτό που προορίζεται να είναι: ένα αδιάλειπτο Θαύμα!

Δυστυχώς, είμαστε αναγκασμένοι να παραδεχτούμε ότι δεν βλέπουμε στο ευρύτερο περιβάλλον μας την εκπλήρωση αυτού του εγγενούς προορισμού μας, με αποτέλεσμα η ζωή μας να μην είναι «περίσσια» όπως θα έπρεπε να είναι. Αλλά ακόμη και αυτό το λυπηρό και τραγικό γεγονός της αυτοδημιούργητης πενίας μας αποτελεί ενδεχομένως ένα αναπόφευκτο, αν και ανεπιθύμητο, μέρος αυτού του Θεϊού Σχεδίου που μας έφερε σε ύπαρξη για να ζήσουμε μία πλούσια Ζωή. Και αυτό σημαίνει ότι υπάρχει πάντοτε διέξοδος σε κάθε αδιέξοδο, λύση σε κάθε πρόβλημα, θεραπεία σε κάθε ασθένεια, γιατί όλες αυτές οι παρεκκλίσεις δεν αποτελούν τον καθαυτό προορισμό μας. Για αυτό και μπορούν πάντοτε να υπερβαίνονται, αφού η Ζωή (σώματος, ψυχής και πνεύματος) είναι εξ ορισμού προορισμένη να θριαμβεύει επί του «θανάτου», επί των ψευδαισθήσεών μας δηλαδή που μας παρουσιάζουν την Πραγματικότητα αντεστραμμένη.

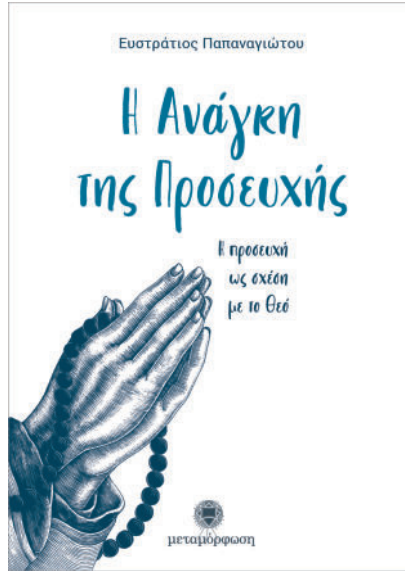
Το μόνο που χρειαζόμαστε για να επιτελούμε αυτή τη διαρκή υπέρβαση επί των εξίσου διαρκών ψευδαισθήσεών μας, είναι η συνειδητή σχέση με την καθαυτή Πηγή της ύπαρξής μας, γιατί είναι αυτονόητο πως μόνο ο Δημιουργός του σύμ-παντος μπορεί να μας κατευθύνει με ασφάλεια εν μέσω όλων των αντικρουόμενων πεποιθήσεων, απόψεων και αντιλήψεων περί ζωής, όντας ο Ίδιος Δημιουργός της!

Συνοψίζοντας, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η *Περίσσια Ζωή* για την οποία έχουμε δημιουργηθεί προϋποθέτει τρία δομικά συστατικά:

- Το γεγονός ότι αποτελούμε πολυδιάστατα, «μυστηριώδη», εκ φύσεως και εκ δημιουργίας πλούσια και ταλαντούχα όντα, ή πιο απλά, Παιδιά του Θεού.
- Το γεγονός ότι πρέπει να τηρούμε όλους τους Νόμους της συνολικής μας ύπαρξης (σωματικής, ψυχικής και πνευματικής) για να ευημερούμε και να εκπληρώσουμε τον Θείο προορισμό μας.
- Το γεγονός ότι δεν μπορούμε να τα «καταφέρουμε» μόνοι μας σε αυτό το υπαρξιακό ταξίδι, αλλά μόνο μέσω της αρωγής του Θείου Γονέα μας, ο οποίος μας δήλωσε ρητά:

«Εγώ ήρθα για να έχουν Ζωή και να την έχουν Περίσσια» [Ιωάννης 10:10].

Προσευχή σημαίνει σχέση με το Θεό.

Το αρχικό σημείο από όπου ξεκινάει η ανάγκη για προσευχή, είναι εκείνο το σημείο όπου αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι χωρίς προσευχή, χωρίς σχέση με το Θεό, ο πόνος της ζωής είναι ανυπόφορος και ότι μόνο μέσω της προσευχής μπορεί να γίνει υποφερτός.

Το τελικό στάδιο της προσευχής είναι εκείνο της Αγάπης, είναι το στάδιο όπου δεν υπάρχουν πλέον εξωτερικά ή εσωτερικά κίνητρα για να προσευχόμαστε, καθώς η προσευχή αναβλύζει αυθόρμητα από μέσα μας αποτελώντας ουσιαστικά μία Θεία Δωρεά: είναι ο Θεός που προσεύχεται μέσα μας.

Στην αρχή λοιπόν προσευχόμαστε από ανάγκη, στο τέλος προσευχόμαστε από Αγάπη, και η ενδιαμέση πορεία συνιστά την πάλη μας, το εσωτερικό μας ταξίδι από την άγνοια στην Αγάπη.